

Mythe #16: Arabieren zijn slachtoffer van kolonialisme

Jos Strengholt

Doodmoe word je ervan, Arabieren die alle problemen in hun landen nog steeds wijten aan de koloniale machten die daar al 50 jaar geleden zijn vertrokken. De Arabische cultuur weet niet zo goed om te gaan met eigen fouten, en toegeven dat je er zelf een potje van hebt gemaakt zit niet in de mens en helemaal niet in de Arabische mens. Een voorbeeld: als een Arabier een treinreis moet maken en hij gaat veel te laat van huis zodat hij de trein mist, dan zegt hij niet: “Ik heb de trein gemist.” Dat zou teveel de indruk wekken dat het aan hemzelf ligt. Nee, als je de trein mist, zeg je in het Arabisch: “De trein heeft me verlaten.” De trein krijgt de schuld van het ongemak.

In de Arabische wereld hoor je vaak dat de koloniale machten de oorzaak zijn van alle Arabische problemen. Nu lijkt het me goed om eerst de vraag te stellen: als die koloniale machten nou eens niet de macht over de Arabische landen zouden hebben gehad, zou het dan nu veel beter gaan met die landen? Ik betwijfel het, maar hoewel de vraag aardig is, kan die natuurlijk nooit echt worden beantwoord.

Toen Frankrijk, Engeland, Italië en Spanje grote delen van de Arabische wereld gingen overheersen in de 19de eeuw, troffen ze een straatarm deel van de wereld aan. Toen de koloniale machten weggingen, waren de Arabische landen in elk geval beduidend beter ontwikkeld dan daarvoor. Er was in elk geval enige handel en industrie, en er was wat onderwijs op gang gekomen. Vooral dankzij zendelingen overigens: de volgelingen van Christus die in de 19de eeuw naar de Arabische wereld trokken en een enorme rol speelden bij het begin van de ontwikkeling van die op dat moment tamelijk achterlijke landen.

Onderwijs, volksgezondheid, een eerlijker vorm van bestuur, dat waren zaken die door de koloniale machten in de Arabische wereld zijn geïntroduceerd. Maar ze brachten ook wat netelige problemen, waar de Arabieren nu nog mee zitten. De belangrijkste daarvan is misschien wel, dat Europa scherpe grenzen door de landen van de Arabische wereld ging trekken. Daardoor schiep het een aantal bestuurlijke eenheden die beslist problematisch zijn gebleken.

Het bekendste voorbeeld is dat Engeland een staatje liet ontstaan dat Israël ging heten. Een ander voorbeeld is hoe Frankrijk Libanon afsneed van Syrië, waar het eerst onderdeel van was. Een derde voorbeeld is hoe Engeland de regio's van de Koerden, soennieten en sjiieten tot een nieuw land, Irak, vormde in het begin van de twintigste eeuw. Tot op de dag van vandaag heeft dat voor een hoop bloedvergieten gezorgd.

Maar het heeft iets *schlemiels* om na meer dan een halve eeuw onafhankelijkheid nog steeds naar die koloniale machten als de boosdoeners te kijken. Laten we maar vaststellen dat het landjepik van Europa in de Arabische wereld naast goede dingen ook problemen heeft veroorzaakt, maar de Arabieren hebben toch alle gelegenheid om die problemen zelf op te lossen? Ze zijn onafhankelijk, kunnen met elkaar praten, maar ze komen er maar niet uit.

De grote problemen die ik schetste, tussen Joden en Arabieren, tussen Koerden, sjiieten en soennieten, en tussen de christenen van Libanon en de moslims van Syrië, bestonden al lang voor de komst van de koloniale machten. De manier waarop vooral Engeland en Frankrijk eigenmachtig grenzen trokken heeft die problemen misschien aangescherpt, maar niet veroorzaakt denk ik. Dus dames en heren Arabieren, als jullie de trein van de ontwikkeling van de wereld niet willen missen, geef dan niet voor alle problemen een ander de schuld. Anders kan de trein je wel eens verlaten.

**Uit: Arabieren zijn geweldige minnaars...
en 19 andere mythen over de Arabieren**

© www.arabvision.nl (2009)